

บทเทศน์วันอาทิตย์

วันอาทิตย์ ที่ 15 เทศกาลธรรมดา
14 กรกฎาคม 2013

บทอ่าน ฉธบ. 30:10-14 , คส. 1:15-20 ; ลก. 10:25-37

พระวรสารสัมพันธ์กับ CCC 2822

CSDC 112

จุดเน้น ถ้าเราไม่รักพระเจ้าก่อน รักเหนือสิ่งอื่นใดๆ เราจะไม่สามารถรักตนเอง หรือรักเพื่อนมนุษย์ได้

ในพระวรสารวันนี้ พระเยซูเจ้าและนักกฎหมายโต้กันเกี่ยวกับธรรมเนียมปฏิบัติที่สำคัญที่สุด ทั้งสองสรุปตรงกันว่า เราต้องรักพระเจ้าสุดจิตใจ สุดวิญญาณ สุดกำลัง และสุดสติปัญญา และเราต้องรักเพื่อนมนุษย์เหมือนรักตนเอง "และใครเล่าเป็นเพื่อนมนุษย์ของข้าพเจ้า" นักกฎหมายคนนั้นถาม พระเยซูเจ้าจึงเล่าอุปมาเรื่องชาวสะมาเรียใจดี ซึ่งเป็นเรื่องหนึ่งที่เราเคยได้ยินหลายครั้ง

เมื่อฟังเรื่องราวนี้ เราทุกคนชอบคิดว่าเราควรทำบางสิ่งบางอย่างเพื่อช่วยชายที่ถูกทำร้าย อย่างไรก็ตาม ใดๆก็ดี (ชีวิตจริง) เรามักปล่อยให้ความกลัว ความสงสัย อคติ ครอบงำ จึงทำและทำดีเพียงเพื่อเพราะว่าเป็นความดี บ่อยๆ สมณะ (พระสงฆ์) และชาวเลวีเดินผ่านไปอีกฟากหนึ่ง คนที่ควรเป็นคนแรกที่ช่วยเหลือกลับเป็นคนสุดท้ายที่ออกแรงช่วย ตามความเชื่อของชาวยิว ผู้มีบทบาทผู้นำก็ไม่กล้าให้คนอื่นเห็นว่าพวกเขาไปสมาคมกับชายโชคร้าย กลัวว่าเขาจะพบโชคร้ายนั้นด้วยเหมือนกัน

คนต่ำต้อยที่สุดกลับเป็นผู้สมัครปฏิบัติเป็นคนแรก ที่ให้ความช่วยเหลือชายที่ถูกโจรปล้นและได้รับบาดเจ็บ ไม่สนใจว่าจะเสียเงินมากน้อยเท่าไร และไม่ได้ทำเพราะเป็นหน้าที่หรือกฎเกณฑ์ของสังคม คนที่เอาใจใส่ช่วยเหลือเป็นชาวสะมาเรีย ซึ่งชาวยิวตัดพวกชาวสะมาเรียออกจากประชาชนที่พระเจ้าทรงเลือก เพราะนับถือศาสนาและเผ่าพันธุ์แตกต่างกัน ทำไม? เพราะหลังจากบรรดาบุตรของกษัตริย์ซาโลมอนแบ่งแยกประเทศอิสราเอลออกเป็น 2 อาณาจักร ประมาณ 900 ปีก่อนคริสตศักราช เป็นอาณาจักรอิสราเอล (ภาคเหนือ) มีกรุงสะมาเรียเป็นเมืองหลวง และอาณาจักรยูดาห์ (ภาคใต้) มีกรุงเยรูซาเล็มเป็นเมืองหลวง

ครั้งหนึ่ง กองทัพอัสซีเรียบุกอิสราเอลจากเมืองนี้ระเวห์ (ประมาณก่อนค.ศ.740) แบ่งประชาชนยิวเป็น 2 อาณาจักร ประชาชนภาคเหนือแต่งงานกับชาวอัสซีเรียและหลายคนถูกกวาดต้อนไปเป็นทาส เมื่อก่อนมีเลือดยิวบริสุทธิ์ แต่ชาวยูดาห์ไม่สงสัยสัมพันธ์กับพวกเขาในทุกเรื่อง อีกทั้งชาวอัสซีเรียได้บุกกรุก 46 เมืองแห่งยูดาห์ ชาวฟาริสีถือว่าชาวสะมาเรียไม่บริสุทธิ์ และหากยิวคนใดพูดหรือสัมผัสกับชาวสะมาเรียก็ถือว่าไม่บริสุทธิ์ด้วย

พระเยซูเจ้าเสด็จมาช่วยคนสุดท้าย (ชายชอบสังคม) คนเล็กๆ และโรคเรื้อน ไม่ได้รับเกียรติในสังคม ถูกรังเกียจเดียดฉันท์ แต่พวกเขากลับเป็นประจักษ์พยานถึงอัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด บางทีนี่เป็นการอธิบายเหตุผลที่พระองค์เลือกชาวสะมาเรียให้เป็นฮีโร่ในอุปมาเรื่องนี้ ชายธรรมดาๆ คนหนึ่งไม่ได้รับการเคารพ แต่กลับเต็มใจช่วยรักษาแผลคนแปลกหน้า นำเขาขึ้นหลังสัตว์ จ่ายาคาดแล และสัญญาจะชำระส่วนที่จ่ายเกินให้ อีก กิจการของเขาเป็นคำตอบคนชอบถามว่า "พระเยซูเจ้าควรทำอะไร" เมื่อเราพบลักษณะเดียวกันนี้ คำถามเหมือนเดิมคือ "ท่านจะทำอะไร"

เรื่องนี้ค่อนข้างชัดเจนว่า เราต้องปกป้องและช่วยเหลือคนจน คนทวิโหย ไร้บ้านที่อาศัย คนเจ็บไข้ ผู้อพยพ ผู้ถูกคุมขัง คนที่มีความทุกข์ในรูปแบบต่างๆ มากมายรอบตัวเรา ในบ้านของเราเอง ในที่ทำงาน ในโรงเรียน ในเขตวัด ทั้งพระเยซูเจ้าและนักกฎหมายเห็นพ้องตรงกันว่า "จงรักเพื่อนมนุษย์เหมือนรักตนเอง" จะทำเช่นนี้ได้ เราต้องค้นพบสิ่งที่เหมาะสมในตัวเอง ก่อนที่เราจะสามารถรับใช้พระองค์ในคนอื่น ลองคิดย้อนหลัง ถ้าเราไม่สามารถปฏิบัติธรรมบัญญัติข้อแรกที่สั่งให้รักพระเจ้าก่อนและรักพระองค์เหนือสิ่งอื่นใดๆ เราจะไม่มีแรงจูงใจไปปฏิบัติธรรมบัญญัติที่สอง เพราะโมเสสได้กล่าวในบทอ่านแรกว่า "ท่านจะต้องเชื่อฟังพระสุรเสียงขององค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน ปฏิบัติตามบทบัญญัติและข้อกำหนดที่เขียนไว้ในหนังสือธรรมบัญญัติเล่มนี้... พระวาจาขึ้นอยู่กับท่านมาก คืออยู่ในปากและในใจของท่าน เพื่อท่านจะนำไปปฏิบัติได้" (ฉธบ. 30:10,14)

พระสังฆราชวีระ อภรณ์รัตน์ แปล
จาก Homilies (กรกฎาคม – กันยายน 2013) หน้า 269-271